

פרידה מנתיב

מנוי יקר,

חלפו 21 שנים, 123 גיליונות, דומה שלא אפריז אם אומר שבמאגר החוקרים והכותבים לנתיב תמצא שורה ארוכה של טובי המוחות בעולם היהודי של ימינו. אולם למרות כל זאת עלינו לסגור את שערי נתיב בכתב ולעבור לחלל הקיברנטי. האילוץ המיידני הוא כלכלי. איננו מסוגלים לגייס את הסכום הנכבד הכרוך במערך הלוגיסטי של הפקת כתב העת. אולם מעבר לכך ישנם שני גורמים נוספים לעובדה שהגענו אל סוף הדרך. נתיב הוא כתב-עת שעניינו סוגיות אסטרטגיות של ארצו, אולם מזה כבר שישראל נעדרת חשיבה אסטרטגית והתנהלותה דומה לפרכוסי תרנגולת ערופת ראש המתרוצצת בייסוריה ללא יעד מגובש. התבוסתנות, שהיא במקרה הישראלי – ובניגוד למדינות אחרות בהיסטוריה – מרשם לאיבוד לדעת לאומי, איננה אסטרטגיה כי אם מצוקה נפשית, ונושא זה צריך דיון בכתב-עת מקצועי מדיסציפלינה אחרת.

הנה כי כן, מה הטעם לדון ביחסי ישראל-ארה"ב כאשר מדינת היהודים הופכת לאסקופה נדרסת של מחלקת המדינה בווינגטון המשלמת במטבע הישראלי על כישלונותיה בעיראק? במה יועיל מחקר מעולה על הזירה הימית כאשר המטכ"ל נעדר כליל תורת מלחמה? כיצד ניתן לדון על שדה הקרב העתידי כאשר פרויקט עתידיני דוגמת "כיפת הברזל" הוא המענה לכמה צינורות חלודים המשוגרים מעזה לשדרות? כיצד ניתן להיכנס לדיון מדיני עם הדרג הפוליטי כאשר בראש המערכת עומדת חבורת אולמרט-לבני-ברק-מופז ודומיהם. חבר שברי-כלי שאיש לא היה קונה מהם מכונת משומשת, והם אלה הקובעים את גורלנו.

תחושתו של הכותב המצוי לנתיב היא אפוא תחושה של אזלת-יד. אחרי ככלות הכול כמה פעמים ניתן לחזור ולטחון את הטיעונים השחוקים עד דק. היה זה קרל מרקס שאמר כי "ההיסטוריה חוזרת על עצמה, פעם ראשונה כטרגדיה ופעם שנייה כפארסה". וכי אפשר לדרוש מאדם שפוי, חוקר רציני, לקחת חלק בפארסה הקרויה "גב" ציפורה לבני"? הלא אתה קורא את "הגיגיה" של מטרוניתא זו ולא יודע אם לצחוק או לבכות; האם ניתן להעלות על הדעת צבא מקצועי כלשהו בו היה זוכה מר שאול מופז לעלות בדרגה גבוהה מזו של סמל מחלקה? חרפתו של מר ברק בתפקיד ראש הממשלה מחייבת להשליך את האיש אל פח-האשפה של ההיסטוריה ולמנוע ממנו כל תפקיד ציבורי; והלא שילוש טמא זה הוא עדיין חבר מלאכי-שרת בהשוואה לתופעה העומדת בראשם.

הנה כי כן, מנוי יקר, נתיב איבד את תכלית קיומו, ומכיוון שאין לך דבר פתטי יותר מהשחתת נייר לשווא, הגיע הזמן להסתלק בטרם הפכת לעול מיותר המגיש לקורא הסבלני מאמרים ורשימות הבאים להרחיב את הדיבור על כך שאין להם עוד מה לומר. המעבר לחלל הקיברנטי פותר במידת מה את המצוקה הכלכלית. האם הוא פותר במשהו את המצוקה העקרונית? ימים יגידו.

המאמרים המוגשים בזאת לעיונך הם מחווה לראשוני נתיב, מי שבחרו להסתלק מן העולם הזה על מנת לחסוך מעצמם את חרפת הטיהור האתני מחבל עזה וצפון השומרון; את התבוסה המבישה של צבא ישראל מול מחבלי החיזבאללה, את מטר הקסאמים ללא מענה על שדרות ואשקלון, ויותר מכל את השפל המוסרי-אינטלקטואלי בדמות מוטציות עם הסגולה, דוגמת חבורת אולמרט-לבני-ברק-מופז.

ישראל אלדד, צבי שילוח, שמואל כץ, יוסף נדבה, הראל פיש, משה ז"ק. כל השישה עמדו ליד ערשו של כתב-העת ונתנו לו את ברכתם, כל השישה מופיעים בשער הגיליון הראשון מיולי 1988. אל השישה חברו משה שמיר, רבקה ש"ץ, יוסף בן שלמה, דוד בר אילן, אהרון בן עמי ויובל נאמן.